

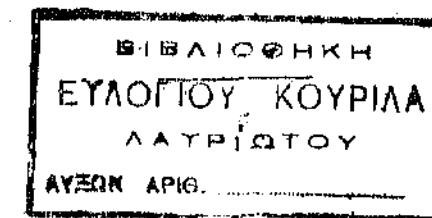
ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

1879

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Οδός Σταδίου, 6.

1879

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομῶς

Συνδρομὴ ἑτησίως: Ἐν Ἑλλάδι pp. 10, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ pp. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
1 ταυτοῦ τοῦ ἐκείνου ἔτους καὶ εἰς τὴν ἑξῆς.—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 8.

18 Μαρτίου 1879

ΣΦΡΑΓ. ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ Δ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ἐν ἔτει 1821.

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐγγρά-
φου, καινοποιηθέντος ἡμῖν ὑπὸ τινος συνδρομητοῦ τῆς
'Εστίας' Σ. τ. Δ.

Κύριε Κοσμά Ραβηλῆ,
Ἄφ' οὗ μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ταχύτητα ἐτοιμασθῆς,
θέλεις κινήσει διὰ τὸ στρατόπεδον τῆς Βονιτζῆς, καὶ ἐ-
κεί συμβουλευόμεθα μετὰ τοῦ στρατηγοῦ τῆς δυτικῆς
Ἑλλάδος κ. Γεωργίου Νικολοῦ, καὶ μετὰ τοῦ χιλιάρχου
Τζόγκα. Ἐκτέλεσον ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐντιμον ἐπάγ-
γμα εἰς τὸ ὅσον ἐκλήθης.

Καὶ μὲ τὸ προσήκον σέβας εἶμι
Ἐν Βραχωρίῳ, τῇ 17 Μαρτίου 1822.
Ἐπιτάχων τῶν ἐπιταγῶν σας
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ
ἐπιφ. πρὸς καιρὸν τὴν ὑπουργεῖαν τῆς θαλάσσης
Ν. ΛΟΥΡΙΩΤΗΣ.

Ἡ ΦΙΛΜΗ

Μετὰφρασις Ἑλλάδος Σ. Σούτσου.

Ἦτο λαμπρὰ ἡμέρα τῆς ἀρχῆς τοῦ Θέρους, ἡ
δ' ἀπέραντος τοῦ Μονάχου πεδιάς ὁμοίως χλοε-
ρὸν ὠκεανὸν ἔχοντα ἀφρόν τὰ ἀνθη. Μακρὰν,
εἰς τὸν καθαρὸν δρίζοντα διεκρίνοντο αἱ ἄλπεις
τοῦ Τυρόλου καὶ τοῦ Φορμλθέρου, πλησιέστε-
ρον δὲ, παρὰ τὰς ἐλικοειδεῖς ὄχθας τοῦ ποτα-
μοῦ, ὑψοῦντο διάφορα δένδρα ἐν ὅλῃ τῇ νεοθαλαίᾳ
αὐτῶν λαμπρότητι καὶ αἱ λευκαὶ νυμφαῖαι ἐφαί-
νοντο ἔτι λευκότεραι παραβαλλόμεναι πρὸς τὰ
μαῦρα σανιδώματα τῶν παλαιῶν μύλων. Εἰς
τὰς παλαιὰς ὁδοὺς, τὰς τόσον γραφικὰς, ὑπὸ
τὰς σκωληροβρώτους, δοκοὺς ἐκάστου ἀετώμα-
τος, ἤνθον τὰ εὐώδη πίπτα, τὰ καρυόφυλλα καὶ
ὁ βασιλικὸς πανταχοῦ ὅπου ἐφαίνετο ἔστω καὶ
σπιθαμῇ μόνον γλαυκοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅπου ὑ-

πῆρχε χεῖρ προσεκτικῆ γυναικὸς, ὑπεράνω δὲ
τῶν πύργων καὶ τῶν κωδωνοστασίων, τῶν ἡ-
χοῦντων κωδῶνων τῆς Μητροπόλεως καὶ τῶν
πολυαριθμῶν τῆς πόλεως ὄθλων, αἱ περισσεραὶ
συνεστρέφοντο ἀπὸ πρωῆς μέχρι ἑσπέρας, εὐ-
τυχεῖς, ὡς δύνανται νὰ ᾄδῃ μόνον τὰ πτηνὰ,
μεταξὺ δὲ τῶν πτηνῶν μόναι αἱ προνομιοῦχοι
ἐκεῖναι περισσεραὶ τῆς Βενετίας καὶ τοῦ Μο-
νάχου, αἱ ἔχουσαι καταφύγιον καὶ ἀποθήκας
πάσας τὰς στέγας καὶ τὰς ἐστίαις τῆς πόλεως,
βασιλεῖον δὲ τὸν οὐρανὸν ὅλου.

Ἐν τῇ νέᾳ πόλει, τῇ εὐρυχώρῳ καὶ μελαγ-
χολικῇ, ὁ καύσων καὶ ὁ κονιορτὸς ἦσαν ὑπερβο-
λικοί, αἱ μεγάλαι πλατεῖαι ἐφαίνοντο ἐρημοί,
αἱ τοιχογραφίαι τῶν μνημείων ἄσχημοί, αἱ δὲ
στοαὶ καὶ τὰ ἀνάγλυφα οὐδὲν εἶχον τῆς χάρι-
τος τῶν στοῶν καὶ τῶν ἀναγλύφων τῆς Ἰτα-
λίας. Ἐκ τῶν κακοζήλων ἐκείνων καὶ ἀναρμό-
στων ἀπομιμήσεων τῆς Ἰταλικῆς τέχνης, ἐλ-
λείπει ἡ βαθεῖα σκιά, ἡ θερμὴ ἀτμόσφαιρα, τὸ
αἶσθημα τοῦ ἀπείρου καὶ τοῦ αἰωνίου φωτός,
αἱ ἡμίγυμνοι χαρίεσαι μορφαί, αἱ προεξέχου-
σαι στέγαι, τὰ ἀναβρόντα ὕδατα, ἡ μελάγ-
χρος προτομὴ γυμνόποδος κόρης, ἡ ὑπὲρ τὴν
εἰκόνα καίουσα χαλκῆ λυχνία, ὁ γαλλοῦς βρί-
ζων, αἱ ἀργυρόφυλλοι ἐλαίαι. Ἀλλὰ τὸ παλαιὸν
Μόναχον διατηρεῖ εἰς εἰς τὸν συμπαθητικὸν αὐ-
τοῦ καὶ πρωτότυπον χαρακτήρα, διατηρεῖ τὰ
ξύλινα μέτωπα τῶν οἰκιῶν, τὰ χρυσαὶ καὶ ἐπι-
κεχρωματισμένα σύμβολα τῶν ἐργαστηρίων,
τὰς παλαιὰς ἐκκλησίας, τὰ φρούρια, τὰς ἐκ-
θέσεις τῶν δερμάτων καὶ τῶν ἀπλοῦντων παι-
γνίων, καὶ ἐν γένει πάντα ὅσα ἀπετέλουν τὸ
ἀρχαῖον Μόναχον τῶν αἰδίων καὶ τῶν ἀρχιτε-
κτόνων καὶ τῆς φαιδρᾶς πανηγύρεως τῶν Χρι-
στογεννῶν. Τὸ παλαιὸν τοῦτο Μόναχον ἀπο-
φεύγει τοὺς νεωτερισμοὺς· αἱ κῆραι αὐτοῦ φέ-
ρουσιν ἔτι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπικαλύματα ποι-
κιλόχρως καὶ εἰς τοὺς πόδας ὀρθοῦσθαι σανδα-
λια, οἱ δὲ φοιτηταὶ αὐτοῦ ἔχουσι τὴν κόμην μα-
κρὰν καὶ τὸν μανδύαν φινὸν καὶ ὁμοιάζουσι με-
σαιωνικὰς εἰκονογραφίας. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ὁ-
σμή τις καὶ ὄψις τοῦ Μεσαίωνα, οἷαν εὐρί-
σκομεν εἰς κίτρην τινὰ περγαμηνὴν λησμο-
νηθεῖσαν πρὸ ἐτῶν ἐντὸς συρταρίου, μετὰ ῥό-
δων μεμαραμένον καὶ εἰκόνας ἀγνώστου. Τὸ
Μόναχον τοῦ βασιλεῖος Λουδοβίκου εἶναι βε-

γῆση και σε και τον μνηστήρα σου. . . .»
 Μετά ταυτα παρέδωκεν αυτην εις τον πατέρα της και απήλθε μόνος. Δέν ήλθε δέ εις την οικίαν του Βερθόλδου, άλλ' εις την ιδιικήν του, ένθα εδρε την πενιχράν του κλίνην, τό κενόν πινάκιόν του και την συνήθη ένδεικν.

Ήκάθησεν έχων τό αυτό μειδίωμα επί του κατήχητου προσώπου του. Ίδού λοιπόν τέλος ή φήμη, ίδού ή δόξα, ειπε χαμηλή τή φωνή, δάκρυα δέ έβρέυσαν από των οφθαλμών του' έπειτα έκλεισεν αυτούς ώς εάν ήθελε να κοιμηθῆ.

Τήν έσπέραν τον εδρον έν τῆ αυτῆ θέσει έκάθητο επί του έδωλίου. . . νεκρός.

Ο Βερθόλδος λανθοέ ουδέποτε ένόησε πῶ ήδυνήθη να λησμονήσῃ έν τῆ πυρετώ τά σχέδια εκείνα. Έκίστε ύπόνοιά τις τῆς αληθείας επέχεται αυτῆ, αλλά ταχέως αποκρούει αυτην και θάπτει μετά των νεκρών τους τοιούτους ήκιστα ευχαρίστους ένδοιασμούς. Είναι δέ άνηρ ένγνωσμένης Ικανότητος, καιτοι καλοί τινες κριται λέγουσιν ότι προσεδόκων πλείονα, συμπεραίνοντες έκ του πρώτου αυτού έργου.

Έντός μικρού νεκροταφείου παρά τας όχθας του Ίσαρ τάφος πενιχρός φέροι τό όνομα του Χριστιανού Βίντερ. Η Αιλή οδηγεί εις αυτόν τά τέκνα της και βίπτει άνθη επ' αυτού. Ουδέν πλέον.

ΟυΙΔΑ.¹

II ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΝΕΟΪΤΗΣ

Κατ' τον Dr Saffray.

Τοιούτοι είναι οι δεσμοί, δι' τον άνθρωπος συνέχεται προς τον κόσμον τουτον, ώστε και ή ζωή μόνη παρέχει αυτῶ έμφυτόν τινα εύφροσύνην ήλιως ανεξάρτητον από τῆς ευτυχίας και των ήδονών και απολαύσεων. Και αυτοί οι μάλιστα κακοπαθούντες οι πολλά κατά τῆς αυτών μοίρας μεμψόμενοι έμοιάζουσι προς τον υλοτόμον εκείνον του μύθου, όστις επικαλεσάμενος την θάνατον, ένα τελειώση τας άθλίαις ήμέρας του, έταράχθη παραγνομένου αυτού άδοκῆτως και παρεκάλεσεν αυτόν μόνον, ένα τον φόρτον αυτου άρη.

Ο έμφυτος οδτος έως προς την ζωήν ένένυσε παρά πάσιν ανθρώποις την πόθον του μακύναι ως οίον τε τον βίον. Έπειδή δέ ουδέν κατόρθον δια τῆς επιστήμης παρήχθησαν εις φαντασιώδεις μηχανάς ζητούντες τό μυστήριον τῆς μακροβιότητος και τά μέσα, δι' των να κωλύσωσι

1. Έπί το ψευδώνυμον ΟυΙδα (σχηματισθέν έκ των ελληνικών λέξεων Ουκ οΐδα) ή άγγλίσ δεσποινίς de la Rapiée έδημοσίευσεν άγγλίσ και γαλλίσι (δια τῆς Revue des Deux Mondes) πλείστας δοκίμους μυθιστορίας, άλλες κατέταξαν αυτην μεταξύ των γνωστατέρων ζώντων άγγλων μυθιστοριογράφων. Η δεσποινίς de la Rapiée άποκαταστάθησά πρό πολλών έτων έν Ιταλίᾳ, κατοικει πλησίον τῆς Φλωρεντίας, έν τῆ επαύλει Favinoia. Πολλά των μυθιστοριών αυτῆς έχουσι Ιταλικήν όπήθεσιν.

Σ. τ. Δ.

την παρακμήν του σώματος και ν' αποδίδωσιν εις τους γέροντας την άπολεσθεΐσαν νεότητα. Και ίδού οι γόντες έκμεταλλεούμενοι τον κοινόν προς την ζωήν έρωτα άπειρους εδρον εύπίστους διότι ήτι τις επιθυμεί, τουτο και εύκόλως πιστεύει.

Οι Έλληνες και Ρωμαίοι, οτινες επλήρωσαν ουρανόν και γῆν θεών φανταστικόν, έφαντάζοντο ότι ο άνθρωπος ήδύνατο να ζήσῃ επί μακρότατον άει ανανεύμενος δια τινος υπερφυσικής ενεργείας. Έντευθεν ένγενήθησαν οι περι άφθαρσίας μύθοι διαφόρων ήρώων δι' άμύροσας και των τοιούτων. Και έν μεν τῆ Έλλάδι παρά την Ναυπλίαν υπήρχεν ή Κανάθος πηγή, έν ή λουομένη ή Ήρα ανεκαίνιζε την νεότητα αυτῆς. Κατά δέ την ρωμαϊκήν μυθολογίαν ή νύμφη Juno μετεμορφώθη υπό του Διός εις πηγήν, ήτις έσχε την δύναμιν ν' αποδίδη την προτέραν νεότητα εις τους λουομένους έν αυτῆ.

Τον μύθον τουτον παρελάβον οι κληρονομήσαντες την ρωμαϊκήν πολιτισμόν, και κατά την μεσαιώνα έκράτει παράδοσις ότι υπήρχε πηγή τῆς νεότητος, τῆς οποίας οι ευτυχίσαντες να πίωσι τό ύδωρ ή να βαπτισθώσιν έν αυτῶ απελάμβανον υγείαν, ευρωστίαν και νεότητα. Απας ο κόσμος έπιστευεν ότι υπήρχεν ή ευεργετική εκείνη πηγή, αλλά διεφώνονον περι του τόπου, ήπου έκειτο κερυμμένη. Οι ειδυμονέστεροι δέ τούτων έβεβαΐουν ότι αυτη προήρχετο έκ του Νείλου και του επιγείου Παραδείσου. Έντευθεν ίσως έχει την αρχήν του και τό άθίνατο γερντό έν τοις παραμυθίοις τῆς νεωτέρας Έλλάδος, ως εις τό παραμύθι τῆς Ηεντάμορφης του κόσμου, ήπερ ειχε την δύναμιν να μεταδίδη εις τους πίνοντας αυτό θθανασίαν και να ανιστῆ τους νεκρούς.

Αλέξανδρος ο μέγας πιστεύων εις τινα ελληνικήν παράδοσιν ήλθεν εις Ινδικήν ζιτων την Πηγήν τῆς νεότητος. Και μετά την ανακάλυψιν τῆς Αμερικῆς ο πλοίαρχος de Solo άπῆλθεν εις Φλωρίδα ζιτων την πηγήν τῆς νεότητος, ήπου εδρε μεν άπειρους γαίτας, ποταμούς, πηγάς, άλλ' ουδαμού άνευρε την μακασίαν εκείνην πηγήν τῆς αιώνας νεότητος, ήν επενόησαν οι ποιηται προς ανάπαυσιν του έμφυτου τοις ανθρώποις πόθου.

Κατά τον μεσαιώνα οι άστρολόγοι, οτινες έλεγον ότι ανεγίνωσκον εις τά άστρα την μοΐραν των ανθρώπων, εκήρυσσον ήτι δύνανται δια των υπολογισμών τιαν να μακύνωσιν επ' άπειρον τό πεπραμένον τέλος των έγέντων Ικανόν πλούτον, ένα πληρώσωσι τό ανεκτίμητον τουτο αγαθόν. Κατώρθωσαν δέ να πείσωσιν ου μόνον τό άμαθές πλήθος, αλλά και τους σοπούς, τους φιλοσόφους, τους ήγεμόνας, ότι πᾶς πλανήτης και πᾶς άστερισμός ειχεν επιρροήν επί την ζωήν του γενωμένου κατὰ την άστερισμῆν εκείνον και ήτι

τά άστρα διεΐπον πάντα του βίου τα συμβάντα και ότι ήρκει να γνωρίσωσι την πορείαν αυτών, ένα τύχαισι του αγαθού και άποκρούσωσι τό κακόν. Έπειδή δέ οι λίθοι και τά μέταλλα παραπλησίαν ειχον επιρροήν, έφευρον περιάπτα και άλεξήτῆρια, δι' των έφυλάσσοντο από των νόσων και ευρισκον την ευτυχίαν. Βίνα κατέγραψαν πίνακας μοιραίων ήμερών, αΐτινες ήσαν κατά μοΐραν ευτυχεις ή δυσωϊωνοι. Κατά τούτους λοιπόν έπρεπε να φοβῆται τις την 4, 5, 6, 8 και 10 ήμέραν του δρόμου εκάστης σελήνης και ουδέν σπουδαϊον να επιχειρῆ την 18 του μαρτίου μηνός, την 1 του αγουστου και την 4 του σεπτεμβρίου. Νυν καταγελῶμεν τους λήρους τουτους και όμως τότε οι σπουδαϊότατοι των ανθρώπων έθεώρουν ταυτα ως εξαχόμενα ύψηλῆς επιστήμης. Και σήμεραν ακόμη δέν βλέπομεν σπουδαϊούς άνδρας πιστεύοντας ότι λίθοι τινές πολύτιμοι φέρουσιν ευτυχίαν, ότι άν τό άλας σκορπισθῆ ή έλαιον γυθῆ εις τό πάτωμα, είναι άπαίσιος αϊωνός, και ότι δέν είναι συνετόν να επιχειρῆ τις ταξειδίον ή άλλην επιχειρήσιν την 18 του μηνός ή την τρίτην (παρασκευῆν κατά τους λαούς τῆς Δύσεως), και μυριάς άλλας έχοντας προλήψεις; Αλλ' έκ τῆς μελέτης των άστρολόγων εκείνων περι τά ουράνια ένγενήθη ή άστρονομία, καθως έκ των εφευρίλων προς εκείνους, των άλχημιστών, προήλθεν ή νεωτέρα χημεία.

Και ούτοι, οι άλχημισται, ώνειρεύοντο να εισδύσωσιν εις τό μέγα μυστήριον τῆς φύσεως, δι' ου να αποκτήσωσι πλούτον προς ευτυχίαν και βίον μακρόν προς άπόλαυσιν παντός ήτι ή Πρόνοια του Θεου έδωκεν αγαθόν έν τῆ ζωῆ. Και ήλπίζον ότι θα δυνηθώσι να μεταβάλλωσιν εις χρυσόν τά κοινά μέταλλα και να εύρωσι τό ποτόν τῆς μακροβιότητος. Ο Παράξελσος, εις των σοφωτάτων του 15' αϊώνος άνδρών, παρεδόθη όλος εις την εύρεσιν των χιμαϊωάν τουτων και έπιστευσεν ότι εδρε τό μέσον να παρατείνη τον βίον από 600 μέχρι 1000 έτων' αλλά τουτο δέν εκώλυσε να απολήνῃ αυτός έν τῆ νοσοκομείῳ κατά τό 48 έτος τῆς ηλικίας του. Και ο Φραγκίσκος Βάκων, όστις ήτο πολῶ σοφώτερος του Παραξελσου, ήσυχολήθη ν' άνεύρη τό μέσον τῆς επ' άπειρον μακροβιότητος, ής ένόμισεν ότι εδρε τό μυστήριον έν τινι χρυσῶ υγρῶ.

Κατά τον 17' αϊωνα επέδωκαν Ικανως ώστε να έμποδίσωσι την επανάληψιν έμοίων άποπλανήσεων. Αλλ' ο προς τά θαυμάσια έρωσ ειχε διεγερθῆ υπό των νεωτέρων ανακαλύψεων και οι άγύρται ήδύνατο να παραπλανώσι τον λαόν εκμεταλλεούμενοι την εύπιστίαν αυτου. Τοιούτοι υπήρχαν ο κόμης Saint-Germain και ο Cagliostro. Ο πρώτος έλθών εις Παρισίους έζη πολυτελέστατα και κατορθώσας να γνωρίσῃ τους έξοχωτάτους των πολιτών έχαιρε φαναλίζων

αυτους δια τῆς επιστήμης και επιτηδειότητος του. Πολλοι άνθρωποι έπιστευον ότι ένγόριζε μυστήριον τι τῆς μακροβιότητος και ότι ειχεν ήλικίαν τριών ή τεσσάρων αϊώνων, άλλοι δ' έλεγον ότι ειχε γνωρίσει τον Ίησούν Χριστόν.

Μία των ευγενεστάτων γυναικών ήλθεν εις τον Saint-Germain παρακαλοῦσα να τῆ παρασχῆ τό μυστικόν, ένα επισκεύσῃ τό γεγηρακός σαρκίον της. Ο κόμης μετά ήθους μυστηριώδους προσεποιήθη ότι στενοχωρεΐται και επί τέλους υπείκων εις τας επιμύνοις άπαιτήσας τῆς επισήμου κυρίας έδωκεν αυτῆ φαλιδίον υγρῶ άγρου, έξ ου να λαμβάνῃ μόνον σταγόνας τινάς κατ' έτος, ένα δια τουτου προλαμβάνῃ την νεότητα. Υπερέτριά τις ευνοουμένη υπέρ τά 50 έτη πρωθεβηκυτα άδιαθετήσασα ήμέραν τινα έλαβε κατά λάθος άντ' άλλου φαρμάκου τό υγρόν του Saint-Germain και μετ' ολίγον έπεσεν εις ύπνον βαθόν. Μετά πολῶ δέ εξεγερθεΐσα προσεκλήθη υπό τῆς κυρίας και έσπευσε προς αυτην ή κυρία ήμεις μη αναγνωρίσασα αυτην ήρώτησε, τις ήν και δια τί ήλθεν άντ' άλλης. Η υπηρέτρια εκπλαγείσα επιμένει ότι αυτη είναι, άλλ' ή κυρία την αποβάλλει λέγουσα ότι «Η υπηρέτρια μου ήτο 50 έτων, ενώ σῶ είσαι μόλις 20. Παύσον την άστειότητα ταυτην και στεΐλέ μοι εκείνην.» Τότε ή υπηρέτρια ώμολόγησεν ότι ειχε πίοι τό υγρόν του Saint-Germain, έξ ου βεβαίως προήλθε τό θαύμα τουτο. Η Ιστορία αυτη διεδόθη ανά πάσαν την πόλιν των Παρισίων και έσπευσε επεθεβαίωσας την θαυμασίαν δύναμιν του πονηροῦ, όστις έκ καρδίας έγέλα δια την φανάκην. Διότι δια πολλών χρημάτων ειχεν άντικαταστήσει την γραΐαν υπηρέτριαν δι' άλλης νεάνιδος, ένα κατορθώσῃ τό θαύμα και μαγαλύνῃ τον ένθουσιασμόν του κοινου.

Ούχ ήττον δεξιός ήν ο Cagliostro, όστις κατώρθωσε να θεωρηθῆ μάγος, γόντς, μάντις και σχεδόν άθάνατος. Και οδτος ειχε ποτόν παρῆγον υγείαν και μακροβιότητα περιμάχῃτον έν τῆ παρισινῆ άριστοκρατίᾳ, ήπερ περιείχεν, ως και τά των προηγασμένων, διαλελυμένον χρυσόν. Αλλ' όμως οδτος έφαινετο ότι δέν ήδύνατο να ποιῆ θαύματα και τό ποτόν του δέν έφεραν Ιασιν από νόσων ουδὲ ανεκαίνιζε την νεότητα των γερόντων. Ευτυχέστερος ένένετο ο περιφνημος σύγχρονος αυτου, ο Ιατρός Bouvard. Οδτος προσκλήθεις ποτε εις τινα τραπεζίτην, οδτινος την νόσον δέν ήδυνήθησαν να διαγνώσιν οι άλλοι συνάδελφοί του Ιατροί, κατενόησεν ότι ο φόβος επικαιμένης τινός καταστροφῆς ήν ή αίτία όλου του κακού και άντι χρυσῶ ποτου, ήπερ δέν ήδυνήθη ν' ανακουφίσῃ την νόσον του, άφῆκεν αυτῶ συναλλαγματικῆν τριάκοντα χιλιάδων λιρών, ήτις έπέφερον έντελεῆ Θεραπείαν. Ούτω λοιπόν ο χρυσός έθαυματούργησεν, αλλά

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ων Ἡ ἐφηρμοσμένη φυσικὴ ἐπιστήμη λαμβάνει ὁσημέραι τελευτήν ἐπίδοσιν, ὥστε μετ' ὀλίγον θὰ καταστῶσι περιττοὶ οἱ ὀδόντες οἱ τεχνικοί. Ἀσθενεῖς ὀδόντας δύνανται σήμερον νὰ ἐξεργάζωνται οἱ ὀδοντιατροὶ ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτῶν ἐργαστήριαις, ἐν ᾧ οἱ πάσχοντες μένουσι κατ' οἶκον. Ἐξέλκουσι δηλαδὴ τοὺς ὀδόντας, τοὺς μεταφέρουσι εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, τοὺς καθαίρουσι παντὸς ρύπου καὶ σήφωσι, καὶ ἐπανερχόμενοι πρὸς τοὺς ἀσθενούοντας φυτεύουσι αὐτοὺς πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν των. Πολλὰς τοιαύτας ἐγχειρίσεις ἐποίησαν ἐν Παρισίοις οἱ ἰατροὶ Μαγιτώ, Πίτκιβιτς καὶ Δαβίδ. Ὅτι οἱ ὀδόντες ἀποσπῶνται καὶ πάλιν ἐμφυτεύονται, τοῦτο ἠδύνατο νὰ διδάξῃ καὶ ὁ Ἰπποκράτης. Πολλοὶ τῶς χειρουργῶν ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Χούντερ, ὁ Κούπερ καὶ ἄλλοι ἐνεφύττευον ὀδόντας ἀνθρωπίνους εἰς τὴν ἐπιδερμίδα λαγῶν καὶ μεγάλων μυῶν μετὰ διαρκοὺς ἐπιτυχίας. Σήμερον προσέρχεται τῷ ἰατρῷ ἄνθρωπος ἔχων ἐν μὲν τῇ ἄνω σιαγόνι ὀδόντα σερρατότα, ἐν δὲ τῇ κάτω ὀδόντα ὑγιέστατον, ἀλλ' ὑπεράριθμον καὶ κατέχοντα θέσιν κακὴν. Ὁ ἰατρός ἐξέλκει καὶ ἀπορρίπτει τὸν ἀσθενῆ, περικόπτει καὶ ριζίζει τὸν ὑγιᾶ, στερεοῖ αὐτὸν διὰ μικρᾶς συσκευῆς ἐν τῇ θέσει τοῦ ἄλλου καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ νέος ὀδὸς ριζοβολεῖ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Πίτκιβιτς ἐν Παρισίοις πρό τινων ἡμερῶν ἀποκατέστησεν ἅπαντας τοὺς ὀδόντας νεανίδος ἀγούσης τὸ 26 ἔτος. Ὁ Μαγιτώ ἐποίησεν 62 ἐγχειρίσεις, ἐξ ὧν ἐπέτυχον 57. Ὁ Δαβίδ ἐποίησεν 22, ἐξ ὧν ἀπέτυχε μία μόνη. Ἀπὸ τοῦδε λοιπὸν ἐμπορεῖ ὁ βουλόμενος τοὺς μὲν λευκωτέρους ὀδόντας του νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς θέσιν καταφανεστέραν, νὰ κρύψῃ δὲ εἰς ἀφανῆ τοῦ στόματος γωνίαν τοὺς ἤτων ὄραλους. Κρίμα, ὅτι οὐδὲν τῶν ζώων ἔχει ὀδόντας ὁμοιάζοντας τοῖς ἀνθρωπίνους· ἀλλίως ἢ ἀλλαγῆ θὰ ἐγένετο συχνότερα.

ων Κατὰ τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου συμποσοῦνται εἰς 50,000, ἔχουσι δὲ ἀξίαν διςχιλίων καὶ πεντακασίων ἑκατομμυρίων φράγκων. Αἱ Ἰνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἔχουσι 14,200 τοιαύτας μηχανὰς· ἡ Ἀγγλία 10,900· ἡ Γερμανία 5,900· ἡ Γαλλία 4,900· ἡ Ρωσία 2,600· ἡ Αὐστρία 2,400· ἡ Οὐγγαρία 500· ἡ Ἰταλία 1,200.

ων Εἰς τὴν ἐν Καρλοβίτζῃ σύνοδον, (Οκτώβριον τοῦ 1698), ἐν ᾗ ὁ Μαυροκορδάτος ὁ Ἐξ ἀπερρήτων ἀντεπροσώπου μετὰ τοῦ Ραμψή-πασα τὴν Πύλην, σπουδαίαι ἀνερμήσαν διαφοράι μεταξὺ τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν τῆς Πύλης πρέσβειων περὶ μικρολόγων ζητημάτων πρωτοκαθεδρίας, ἔτινα ὁ Μαυροκορδάτος κατέρωθε νὰ λύσῃ, προτείνας τὴν ἀνέγερσιν νέου σηηνώμα-

τος διὰ τὴν σύνοδον. Ἐκάστη πλευρὰ τῆς οἰκοδομῆς ταύτης εἶχε τῶσας εἰσοδοὺς, ὅσαι ἦσαν καὶ αἱ συνδιαλασσομένηαι δυνάμεις· οἱ δὲ πρέσβεις εἰσερχόμενοι ἐνταυτῷ, ἕκαστος δι' ἰδίας θύρας, ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὴν σκηνὴν, ἐν ᾗ κατέλυεν, ἐχαιρέτιζον ἀλλήλους καὶ ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν τῆς συνόδου. Οὕτως ἐπετεύθη τέλος ἡ τῶν συνεδριάσεων ἐναρξίς. Ἡ ἐν Καρλοβίτζῃ εἰρήνη, ἧς τὸ λατινικὸν κείμενον συνέταξεν αὐτὸς ὁ Μαυροκορδάτος, ὑπεγράφη τῇ 26 Ἰανουαρίου τοῦ 1699 ἔτους.

ων Ἡ γνωστὴ μυθιστοριογράφος Γεωργία Σάνδη¹ κατὰ τὴν νεότητά αὐτῆς ἐξήρχετο πάντοτε ἐνδεδυμένη ἀνδρικό. Οὕτω δὲ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ εἰσιτήριον πλατείας ἐν τῷ θεάτρῳ, οἰκονομοῦσα τὰ χρήματά της καὶ ὀλίγα δαπανῶσα. Οἱ δ' ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων οὐδέποτε εἶπον αὐτῇ τίποτε. Ἀλλὰ μοναχὸς τις τοῦ ἐν Τράππῃ τῆς Γαλλίας φημιζομένου μοναστηρίου τῶν Βερνανδιῶν ὑπῆρξεν δξυδερκέστερος ἢ, μάλλον εἰπεῖν, ὀλιγώτερον περιποιητικὸς. Ἡ Σάνδη δὲ ἔλεγε ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μοναστήριον τοῦτο, ἐγίνωσκε δὲ ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς τὰς γυναῖκας ἡ εἰσοδος. Ἐσκέπηθη λοιπὸν ὅτι δύναται ἴσως ἡ ἀνδρική ἀναβολὴ νὰ τῆσιν σκεπάσῃ, ἐὰν μάλιστα πορευθῇ μετὰ συνόδου πολλῶν ἀνδρῶν· καὶ ὅπως ἐπορεύθη ἐπιζήρῳσα ὅτι θὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητος· ἀλλ' ὁ Ἄγγελος πατρὸς θυρωρὸς ἀπιδὼν πρὸς αὐτὴν τῇ εἴπε: «Κύριε, πολὺ λυπούμαι, ἀλλὰ γυναῖκες ἐδῶ δὲν ἐμβάλνουσι.»

ων Διακεκομμένος τις σιφὸς (M. Duverney) ἔλυσε τέλος ἐπιστημονικὸν τι πρόβλημα πλείστου λόγου ἀξίον διὰ τοὺς... ψιττακοῦς... ἀκατώρθωσα τέλος πάντων, λέγει, νὰ βεβαιωθῶ περὶ πράγματος πολλὰς ταραξάντης με, δὴλα δὴ πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρεστῆθη ὅτι τὸ πετροσελίον (ὁ μαγνηθάνης) εἶνε φοβερὸν δηλητήριο ἀφανίζον τὴν φωνὴν τῶν ψιττακῶν, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ζῷα πάντα οὐδέλλως βλάπτονται τρώγοντα τὸ φυτὸν τοῦτο. Πρῶτιστα πάντας τοὺς συγγραφεῖς περὶ τοῦτου καὶ πάντες ἐνὶ στόματι ἀπεκρίνοντο: «Ναί, ναί!» Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ πάντοτε νὰ πιστεύω εἰς μάρτυρας παλλοὺς καὶ καλοὺς, τινὲς δὲ φυσικοὶ ἐχαρακτήριζον ὡς γελοῖαν τὴν πρόληψιν ταύτην, ἢ πόρρον καὶ ἐγὼ τί νὰ κάμω. Θὰ μ' εἰπάτε δὲ διατί δὲν ἐξέτελλον πειράματα ἵνα βεβαιωθῶ ἰδίως ὁμῶσι περὶ τοῦ πράγματος. Μάλιστα, καλὸς ὁ λόγος σας, ἀλλὰ μοὶ ἐφαίνετο δεϊνόν, πολὺ δεϊνὸν νὰ γράσω ψιττακῶν διδῶν τὰ ματὶ τῆς κεφαλῆς μου, μόνον καὶ μόνον ἵνα δοκιμάσω τὴν κατὰ τοῦ πτυαγῆλλον δύναμιν τοῦ ὑπόπτου φυτοῦ. Ἀλλὰ μοὶ ἐφαίνετο καὶ ἀνόσιον νὰ ἔχω ἐν τῷ κόλπῳ μου δέσμηον πε-

1. Μικρὰν βιογραφίαν τῆς Σάνδης ἐδημοσίωσεν ὁ Ἄγγελος Πλάγος ἐν τῷ 1^ῳ τόμῳ τῆς Ἐστίας.

τροσελίον καὶ μεταβαίνων εἰς φίλας οἰκογενεῖας ἐγούσας ψιττακοῦς νὰ δίδω εἰς αὐτοὺς κρύφα τὸ ἐνδεχόμενον δηλητήριο· καὶ ἐάν, ὃ μὴ γένοιτο, ἦθελον πάθει τί ποτε, τίς θὰ μὲ ἔσωζεν ἀπὸ τῶν καταρῶν τῆς φιλοψιττακοῦ οἰκοδομοῦσης; Βούτυχος ἤδη θεωρῶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς λελυμένον ὑπὲρ τοῦ πετροσελίον ἢ μάλλον κατ' αὐτοῦ, διότι ἰδοὺ τί εὕρισκω ἐν συγγράμματι ἐμβριθεστάτῳ ἐπιγραφομένῳ μὲν: Ὁ ψιττακὸς· φυσικὴ ἱστορία αὐτοῦ, ὑγιεινῆ, ἀσθένεια, συγγεγραμμένῳ δὲ ὑπὸ ἀνδρός ἐμπειροτάτου (M. Percheron): «Τὸ πετροσελίον καὶ τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα δὲν πρέπει νὰ δίδωνται ὡς τροφή εἰς τοὺς ψιττακοῦς. Τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα, τὸ ἐννοῶ πολὺ καλὰ, διότι περιέχουσι τὸ δραστηριώτατον τὸν δηλητηριῶν, τὸ ὑδροκυανικὸν ὄξύ, ἀλλὰ τὸ πετροσελίον οὐδεὶς οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ διὰ ποῖόν τινα λόγον εἶνε βλαβερὸν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ψιττακῶν.»

ων Ἐν τῇ παρισινῇ ἐκδόσει τοῦ 1878, γράφουσι αἱ Νέαι Ἰδέαι, ἐξετίθη τὸ μικρότερον μέχρι τοῦδε ἐκτυπωθὲν βιβλίον. Τὸ σχῆμα του εἶνε εἰς 128", ἐτυπώθησεν δὲ γλῶσσα αὐτοῦ ἀντίτυπα, τὰ δὲ δι' ὧν ἐξετυπώθη στοιχεῖα κατεστράφησαν ἀμέσως μετὰ τὴν τύπωσίν του. Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπερ εἶνε ἡ Θεία κωμῳδία τοῦ δάντου Ἰταλιστοῦ, ἐτυπώθη ἐν Παδοῦῃ τὸ 1878. Ἀποτελεῖ ἕνα τόμον ἐν 800 σελίδων μήκους 5 καὶ πλάτους 3 1/2 ὑπεκατομέτρων. Τῆς Θείας κωμῳδίας τοῦ δάντου ὑπάρχουσι 400 ἐκδόσεις παντὸς σχήματος. Ἡ μεγαλύτερα εἰς μέγα σχῆμα ἐγένετο ἐν Μιλάνῳ τῷ 1809. Ἴνα ἀναγνώσῃ τις τὴν μικροσκοπικὴν ταύτην ἐκδοσιν ἔχει ἀνάγκη οὐχὶ πλέον διόπτρον ἀλλὰ φακοῦ· ὁ ἐκδότης μάλιστα βεβαίως εἶπε καὶ διὰ φακοῦ ἰσχυροτάτου δὲν ἠδυνήθη ἀνευ διακοπῆς νὰ ἀναγνῶσῃ δλοκλήρον σελίδα. Ἀπομὸνα τυπογραφικὰ φύλλα διακρίθοντα εἰς 16 μέρη ἤρκεσαν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ περιλαμβάνουσι τοὺς 14,238 στίχους τοῦ ποιήματος. Πρῶτος ὁ Φερμίνος Διδότος κατὰ τὸ 1830 κατεσκεύασε τοὺς μικροτάτους μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χαρακτήρας. Οἱ Ἄγγλοι προσεπάθησαν νὰ τὸν μιμηθῶσιν, ἀλλ' ἀπέτυχον. Τῷ 1834 Ἰταλὸς τις Ἀντωνίος Φαρῖνα κατεσκεύασε δοκίμια χαλυβδίνων χαρακτήρων πολὺ μικροτέρων τῶν τοῦ Διδότου, οὗς καὶ ἐκάλεσε ὀφθαλμῶδες μίας. Τὸ 1850 βιβλιοπώλης τις τοῦ Μιλάνου ἔχουσε πλείωτερα καὶ συννοήεις μετὰ τοῦ Καίσαρος Καντοῦ ἐπεχείρησε τὴν ἐκδοσιν τῆς Θείας κωμῳδίας διὰ τῶν στοιχείων τούτων. Πολλοὶ συνθέται ἀρχίσαντες τὸ ἔργον ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν, ἐπίσης καὶ οἱ πολὺ δυσκολώτερα ἔργα ἀναλαθόντες διορθοῖται. Συνθέται καὶ διορθοῖται ἡ ἔχασαν τὴν ὄρασιν αὐτῶν ἢ ἐπαθον σπουδαίας ὀφθαλμίας, ἐφ' ὃ καὶ τὸ ἔργον ἐμεινεν ἀτελέ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ

βιβλιοπώλου ὁ υἱὸς αὐτοῦ κατόρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ πατρὸς. Ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης φέρεται τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ καὶ τοῦ ἐκδότου, ὅστις καὶ ἀπέκτισε σπουδαίαν ὀφθαλμίαν.

ων Ὁ κ. Χ. ., πλούσιος καὶ φιλόργυρος, εἶχε μικρὰν τινα χαριστάτην ὑπηρετήριαν. Πρῶταν τινα καθιέτευσε τὸν κύριον αὐτῆς ἢ μικρὰ ὅπως τῇ δανείσῃ ἐν φορτίῳ πρὸς ἀγοράν τοῦ ἀριθμοῦ 177 τοῦ λαγείου, ἐφ' οὔ αὐτὴ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐρέμβασεν, ἰδοῦσα αὐτὸν κατ' ὄναρ. Ὁ κύριός της δὲν ἀπέριψε τὴν πρότασίν της· τῇ ἐδάνευσεν τὸ φορτίον.

Ὅλιγα ἡμέραι εἶχον παρέλθει καὶ ὁ κ. Χ. . μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως μαθάνει ὅτι ὑπὸ τῆς ὑπηρετήριος ἀγορασθεῖς ἀριθμὸς κερδίζει σημαντικὴν ποσότητα χρημάτων. Ἐπανέρχεται ὁδεν συγκεκριμένους οὐκαθε, ἀλλὰ βλέπων τὴν ὑπηρετήριαν τοῦ ἀπαθῆ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ὅπως τῆς εὐτυχίας της διατελοῦσαν, κρύπτει ἀπ' αὐτῆς τὸ πρᾶγμα καὶ σπεύδει νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν ἡδὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πόλεως.*

— Καὶ τὸ γραμματίον; ἠρώτησεν ὁ κ. Χ. . μετὰ προθυμίας, μὲν εἰς ἐξελθὼν τοῦ ναοῦ.

— Τὸ γραμματίον; ποῖον γραμματίον; ἀπήντησεν ἡ σύζυγος.

— Τὸ γραμματίον τοῦ λαγείου! !

— Ἄ μπά! εἶχον μετανοήσῃ τότε, καὶ διὰ τοῦ φοριτίου ἠγόρασα ἐν chignon. . .

ων Οἱ Ὀθωμανοὶ ἔχουσι δύο εἰδῶν Ἡμερολόγια· τὸ σεληνιακὸν (τὸ καὶ κοινότερον) καὶ τὸ ἡλιακὸν, εἰσαχθὲν πρὸ 38 περιπόου ἔτων. Τὸ ἡλιακὸν ἔτος ἀργεταὶ ἀπὸ τῆς 1 μαρτίου καὶ λήγει κατὰ τὰ τέλη τοῦ φεβρουαρίου, εἶνε δὲ ἐν χρήσει κυρίως παρὰ τῇ κυβερνήσει διὰ τὸν προὑπολογισμὸν καὶ ἄλλας ἐπισήμους πράξεις. Ματῶν κυριωτέρων ἐορτῶν τοῦ Ἡμερολόγιου τούτου εἶνε καὶ τὸ Νεβ-ρούζ (νέα ἡμέρα), ἐορτῆ Περσική, ἐορταζομένη κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ νέου ἔτους, καὶ ἡ ἡμέραν ὁ ἥλιος ἐμβαίνει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ, συνήθως τὴν 9 μαρτίου. Ὀνομάζουσι δὲ αὐτὴν, ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον, καὶ Ρούζι χιλὰτ (ἡμέραν τῶν νέων φορεμάτων), διότι κατ' αὐτὴν καὶ ὁ πτωχότερος μεταξὺ αὐτῶν φιλοτιμεῖται νὰ ἐνδυθῇ νέον φόρεμα καὶ νὰ λάβῃ ἀνὰ χεῖρας ἄνθος. Ὅθεν καὶ ὁ ποιητῆς Σααδὴ λέγει: «Κατὰ τὴν ἐπένοδον τοῦ ἔαρος ὁ Θεὸς ἐνδύει τὰ δένδρα διὰ χλόης, ὡς δι' ἐπισήμου στολῆς τοῦ Νεβ-ρούζ.» Ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμέρας ταύτης ἀναφέρεται ὡς ἐξῆς: «Ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι ἐορταζόν ποτε τὴν πρώτην τοῦ ἔτους μὲ τὴν ἀφίξιν τῶν πελαργῶν, ἀδιάφορον ποῖον ἡμέραν συνέπιπτεν αὐτὴ εἰς ἕκαστον μέρος. Πραδύτερον οἱ Πέρσαι ὄρισαν ὡς πρώτην τοῦ ἔτους (Νεβ-ρούζ) τὴν 9 μαρτίου, ἥτοι κατὰ τὴν ἑαρινὴν τροπήν. Κατ' αὐτὴν δὲ ἀντηλλάσσοντο

και δώρα (άνθη, γλυκίσματα και άρώματα).

Το μικρότερον όλων των ευρωπαϊκών κρατών είνε το του Μοναχο, πλησίον της Νίσε κειμένου. Έχει επιφάνειαν 15 τ. χλμ. και πληθυσμόν (έν έτει 1878) 7,049 κατοίκων. Η στρατιωτική του δύναμις συνίσταται εκ 4 αξιωματικών, 5 ύπαξιωματικών και 63 στρατιωτών!

Ο καθηγητής κ. Holloway έπλήρωσεν από του έτους 1837 εις δηλοποιήσεις έφημερίδων, διά τή γνωστή αούτου καταπότια, ύπερ τή 2 εκατομμύρια φράγκων. ΕΙΣ ΑΛΑΓΝΟΥΣΙΕ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ημικρανία.

Πάντες κατά τή μάλλον και ήττον έχομεν σχέσεις πρὸς τήν ήμικρανίαν, ής τās άλγεινάς εκδηλώσεις έριστος έρμηνεύει και εκφράζει κατ' ίδιον τρόπον, κατά τόν χαρακτήρα και τήν εύπάθειάν του ή τήν εύαισθησίαν του. Και κατά πρώτον μὲν εκδηλοῦται ως ενόχλησις τις ή βάρος κατά τή μέτωπον, τήν τράχηλον, τούς κορτάφους και τήν καρυφήν. Έπειτα δέ κατά μικρόν κεφαλαλγών νομίζει ότι τή κρανίον του συμπιέζεται και συσφίγγεται υπό δυνατού μαγγάνου. Η δ' έκφρασις του προσώπου είνε λίαν χαρακτηριστική διότι παρά πολλοίς των υπό ήμικρανίας ενόχλουμένων αναγνωρίζεται ή ήμικρανία εξ ιδιαιούσης τινός συστολής του μετώπου μεταξὺ τών βλεφάρων.

Πολλάκις δέ τήν προσεχή εμφάνισιν τής ήμικρανίας προαναγγέλλουσι διάφοροι στενοχωρία, οίον βίγος, όργιλότης, άνωμαλία τής πέψως κττ. Ούχι δέ σπανίως, συνοδεύουσιν αούτῃ διαταράξεις τής όψως, τής ακοής και των φρενών. Οί άσθενείς διακίνοῦσιν άκίνητοι, άναυδοί, ώςτινες ήλιθιοί, φεύγοντες τόν θόρυβον και τή φῶς. Ένίοτε δέ ή επίτασις τής άλγηδόνος καταλήγει εις έμετόν, όστις παρευθός καταπαύει τήν επίτασιν, ήτις διαρκεί ώς 6 μέχοι 12 και έπειτα αναφαίνεται κατά διαλείμματα μάλλον ή ήττον μικρά, ένίοτε δέ και ίσα. Είνε δ' έπισσοπιότερα τήν ήμέραν μάλλον ή τήν νύκτα. Και όμως τινές δέν δύνανται νά έγερθῶσιν εκ του ύπνου τή πρωί χωρίς νά κεφαλαλγῶσι, και τήν έκοιμήσαν ύπνον ήρεμώτατον.

Και κατ' άρχάς μὲν τή πρόσωπον είνε όχρόν, τέλος δέ χρωματίζεται, έν φ' ταύτοχρόνως τή πριν κατάψυχρα άκρα του σώματος θερμαίνονται.

Οί Ιατροί παρατηροῦσιν ότι ή συχνή συνοφύωσις προκαλεί πως τήν ήμικρανίαν. Έάν αούτη επέλθῃ εούθς μετά περίπατον γενόμενον έν τόπω προσβάλλομένῳ υπό του ήλιου, αίτία τής ήμικρανίας βεβαίως είνε ό ήλιος, ού τήν δύναμιν ούδέ τή πυκνότητα άλεξήλιον δύναται νά μετριάσῃ, διότι ή επί του έδάφους άντανάκλασις και του ήλιακού φωτός και τής θερμότη-

της προσβάλλουσα τούς όφθαλμούς, αναγκάζει ήμάς νά συνοφρυώμεθα, έν φ' έν έχομεν διόπτρα χρωματιστά άπαλλασόμεθα τής συνοφρυώσεως και τής εκ ταύτης προερχομένης ήμικρανίας. Δέν επιχειροῦμεν ένταῦθα νά εξετάσωμεν τή μυρία υπό μυρίων προταθέντα μέσα πρὸς θεραπείαν τής ήμικρανίας. Άρκεί ήμίν νά συνοφρυώσωμεν ένταῦθα όδηγίας τινάς πρὸς αναχαίτισιν ή άποτροπήν αούτης.

Και δὴ πρώτον μὲν όφειλομεν ν' άποφεύγωμεν πάσαν συνολκήν των μυών του μετώπου, του τράχηλου, των κορτάφων, του αυχένος.

Κατακεκλιμένοι όντες είτε επί κλίνης είτε επί καθέδρας, δέν πρέπει νά στηρίζωμεν τή βάρος όλου του σώματος επί τής κεφαλής. Πρὸς τούτο δέ πληροῦμεν τή κοίτην του αυχένος διά μαντηλίου συνεστραμμένου. Έν παρόδῳ δέ λέγομεν ότι προσκεφάλαιον τιθέμενον κάτω τής βίχως προλαμβάνει τούς πόρους των νεφρών, ύφ' όν κατατρύχονται πλείστα γυναίκες κληήρεις ούσαι. Διότι ή έν τῇ κλίνη άνάπαυσις είνε τελεία μόνον έν τή βάρος του σώματος διανέμεται ίσάκις έφ' άπάντων των μερών των επί τής κλίνης στηριζομένων.

Έργαζόμενοι όφειλομεν νά έχομεν τήν κεφαλήν όσον τή δυνατόν όρθίαν, άμα δέ τῇ εμφανίσει τής ήμικρανίας άνορθοῦμεν παρευθός και όλον τή σώμα.

Συνιστῶντες τέλος τοίς ήμετέροις αναγνώσταις τήν χρῆσιν των χρωματιστών διόπτρων όσάκις έξέρχονται ζωηρού όντος του ήλιου, καταπαύομεν ένταῦθα τόν περι ήμικρανίας λόγον, ής τās πρὸς άποτροπήν όδηγίας συντομώτατα ανεγράψαμεν.

**

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς ταχείαν επίσχεσιν τής αίμορραγίας τής ρινός άμερικανική τις έφημερίς έδημοσίευσε τήν έπομένην όδηγίαν Ιατροῦ τινός (του δόκτορος Gleason):

«Άμα επελθούσης τής αίμορραγίας άνοιγομεν και κλειομεν επανειλημμένως τή στόμα ως όταν μασῶμεν, ή μάλλον μασῶμεν βῶλον άπορροφητικού χάρτου (στουποχάρτου) μετά δυνάμειως πιέζοντες τούς δόντας και ή αίμορραγία ού παύσῃ.»

Ίσως γελάσῃ τις αναγινώσκων τή άπλοῦστατον τούτο φάρμακον, άλλ' όφ' οῦ τή δοκιμάσῃ ού πεισθῇ περι τής άρετής του και ού θαναμάσῃ.

Άλλά δέν είνε άγνωστος και παρ' ήμίν του άπορροφητικού χάρτου ή τοιαύτη άρετή. Δι' ό και τον μεταχειρίζονται πολλοί πρὸς επίσχεσιν του αίματος ούχι μασῶντες, άλλ' άπλῶς καλύπτοντες όλην τήν άνω επιφάνειαν τής γλώσσης διά τοιούτου χάρτου και κλειοντες έπειτα τή στόμα, και ούτω πως τή αίμα στεκίται, κατά τήν έν χρῆσει κοινήν φράσιν.

ΑΘΗΝΑΙ—ΓΥΦΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΣ, ΟΔΟΣ ΜΙΑΓΙΑΣΟΤ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΤ, 18